

ไผ่ประเภทเหง้ากอขนาดกลาง สูง 10-15 ม. ลำต้นตรงอันกันเป็นกอค่อนข้างแน่น ปลายลำโค้ง ออกนอกกอเล็กน้อยถึงโค้งลง เส้นผ่านศูนย์กลางลำ 5-10 ซม. ปล้องยาว 30-65 ซม. เนื้อลำหนา 1-2.5 ซม. ลำแก่สีเขียวเป็นมัน มักมีกาบหุ้มลำติดอยู่ค่อนข้างคงทน แตกกิ่งค่อนข้างต่ำหรือประมาณกึ่งกลางลำขึ้นไป มีข้อหลายกิ่ง โดยมีกึ่งกลางเด่น 1 กิ่ง ใบรูปใบหอกหรือรูปแถบแกมรูปใบหอก กว้าง 2.5-6.5 ซม. ยาว 15-40 ซม. กาบหุ้มลำสีเขียวหรือสีเขียวอมเหลือง มีขนสีน้ำตาลดำปกคลุมทั่วไป ยกเว้นบริเวณกึ่งกลางตามความยาวกาบ ใบยอดกาบสีเขียวหรือสีเขียวอมเหลือง รูปใบหอกกว้าง ยาวเท่ากับตัวกาบหรือยาวกว่า ตั้งขึ้นมักเป็นคลื่น ด้านนอกมีขนสีน้ำตาลดำกระจุกกระจาย ยกเว้นบริเวณกึ่งกลางตามความยาวใบยอดกาบ บางครั้งอาจพบใบที่ค่อนข้างเกลี้ยง แต่มีขนสีน้ำตาลดำปกคลุมเป็นแนวยาว 2 แนว บริเวณกึ่งกลางตามความยาวใบยอดกาบ ด้านในมักมีขนสีน้ำตาลดำปกคลุมบริเวณโคนของใบยอดกาบ หูกาบขนาดเล็ก ไม่เด่นชัดหรือเป็นสันเตี้ยๆ เกลี้ยง ล้นกาบเป็นแถบเตี้ยๆ ขอบเรียบหรือหยักเป็นซี่ฟัน เป็นไผ่พื้นเมืองของไทย พบตั้งแต่แถบภาคเหนือตอนล่างฝั่งตะวันตกต่อเนื่องถึงภาคตะวันตกและภาคใต้

NParks Flora&FaunaWeb

NParks Flora&F

ข้อมูลอ้างอิง : สราวุธ ลิ้มแก้ว, อัจฉรา สิริวัฒนานนท์ และ กิตติศักดิ์ จินดาวงศ์. ไผ่ในเมืองไทย. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2554 263 หน้า

ภาพประกอบ : <https://florafaunaweb.nparks.gov.sg/special-pages/plant-detail.aspx?id=3600>

